Four to the Floor

Four to the floor verwijst in de muziek naar een strak 4/4-ritme waarin de kickdrum op elke tel valt—een onwrikbare, pulserende beat die de dansvloer aandrijft. Het is tegelijk eenvoudig en dwingend: een constante, repetitieve basis die ruimte laat voor variatie, intensiteit en verstoring. Wat op het eerste gezicht monotoon lijkt, blijkt in de praktijk een flexibel raamwerk waarin nuance, spanning en expressie zich ontvouwen.

In de gelijknamige tentoonstelling *Four to the Floor* presenteert Keteleer Gallery vijf schilders die elk op hun manier werken binnen – of tegen – een vorm van structurele herhaling, ritme en picturale cadans. Hun schilderijen functioneren als visuele beats: soms strak en repetitief, soms driftig en ontregelend, maar steeds gedragen door een onderliggende puls.

Bij Nel Aerts krijgt het ritme een speelse en performatieve dimensie. Haar beeldtaal—figuratief, cartoonesk, vaak licht absurd—herhaalt en vervormt iconografieën en gebaren. Zoals een beat kan worden 'gebroken' of gesyncopeerd, zo introduceert Aerts dissonantie in haar visuele taal. Haar schilderijen lijken te dansen op de grens tussen controle en ontsporing, tussen herkenbaarheid en vervreemding.

Bjarne Melgaard brengt een existentiële en vaak confronterende dimensie in het geheel. Zijn werk ondermijnt elke vorm van stabiliteit en introduceert een ritme van excessen, breuken en overdrijvingen. Als er al een 'beat' is, dan is die instabiel, hyperintens, op het randje van implosie. Hij toont wat er gebeurt wanneer de structuur van *four to the floor* implodeert en plaatsmaakt voor een chaotische, overweldigende stroom.

Helmut Middendorf, met zijn wortels in de *Neue Wilde* en de Berlijnse subcultuur van de jaren 1980, belichaamt de rauwe energie van het ritme. Zijn werk is direct, fysiek en geladen met een bijna muzikale intensiteit. De penseelstreek wordt een beat, een impuls, een herhaalde handeling die het doek activeert. Hier is *four to the floor* geen strakke machine, maar een opzwepende, bijna anarchistische kracht.

Bij Koen Van den Broek manifesteert het ritme zich in de fragmentatie van het landschap en de urbane ruimte. Weerkerende motieven —wegen, schaduwen, stoepranden— functioneren in zijn werk als visuele downbeats. De spanning ontstaat in de verschuiving: kleine afwijkingen, abrupte kadreringen, het spel tussen abstractie en herkenning. Zoals in elektronische muziek het minimale verschil het geheel kan transformeren, zo activeert Van den Broek de schilderkunst via herhaling en variatie.

Het werk van Carole Vanderlinden tenslotte introduceert een meer introspectieve puls. Haar schilderijen lijken te ademen in een trager tempo, waarin kleur en vorm zich herhalen als een zachte, aanhoudende resonantie. Hier is het maatwerk eerder organisch—een cyclus van verschijnen en verdwijnen, van opbouw en verval. De 'beat' wordt een innerlijke beweging, een stille intensiteit die zich geleidelijk ontvouwt.

Samen vormen deze kunstenaars een spanningsveld tussen orde en ontregeling, tussen herhaling en afwijking. *Four to the Floor* wordt zo een metafoor voor schilderkunst zelf: een medium dat zich steeds opnieuw moet verhouden tot zijn eigen structuren, conventies en ritmes. Zoals de dansvloer een plek is waar het lichaam zich overgeeft aan de beat, zo nodigt deze tentoonstelling uit tot een visuele ervaring waarin de toeschouwer wordt meegezogen in een spel van puls, herhaling en transformatie.

Koen Leemans

Opening 17 oktober 14 – 18u. De tentoonstelling zal bezichtigen zijn 17 oktober – 21 november 2026.